

EKSAMENSOPPGAVE

JUS2211 Forvaltningsrett og EØS-rett

Dato: 24.mai 2019

Tid: 09:00 - 13:00

Kari Wang var en suksessrik eiendomsutvikler, bosatt i Storevik kommune. Hun hadde i en årrekke drevet som selvstendig næringsdrivende, hvor hun kjøpte og solgte tomter som egnet seg for boligutbygging. Wang hadde gjort det bra, men hun var avhengig av stadig profitt for å kunne betjene sine høye levekostnader. Blant annet hadde hun nokså høy gjeldsgrad på huset sitt, et arkitekttegnet funkishus med sjøutsikt.

Nylig hadde Kari Wang fattet interesse for en næringseiendom som grenset ut mot sjøen ved Storevikstranden. På eiendommen sto det en gammel fabrikk som i sin tid produserte sement. Sementprodusenten hadde gått konkurs på midten av 1980-tallet og eiendommen, som i dag var eid av et utenlandsk selskap, hadde ligget ute til salgs i en årrekke. Området hadde betydelig potensial, og planen til Kari Wang var å få fabrikkens revet og bygge 25 frittstående eneboliger til salg. Kari Wang kjøpte eiendommen, og kommunen stilte seg positiv til prosjektet. Kari fikk de nødvendige tillatelsene, og kort tid etter ble rive- og byggeprosjektet igangsatt.

Under gravearbeidet ble det avdekket langt mer forurensning i grunnen enn det forundersøkelsene hadde vist. Det viste seg at sementprodusenten hadde lagret kreftfremkallende miljøgifter i stort skala på 5-10 meters dybde.

Forurensningsmyndighetene tok raskt affære og traff vedtak med krav om at Kari Wang sørget for opprydding av eiendommen, jf. lov 13. mars 1981 nr. 6 om vern mot forurensning og om avfall § 7 fjerde ledd.

Kari Wang var fortvilet. En ting var at dette var svært dårlig markedsføring for byggeprosjektet. Verre var at hun måtte bekoste oppryddingen, noe som ville medføre at prosjektet ville ende i et massivt underskudd. Hun tok kontakt med saksbehandleren hos forurensningsmyndighetene – Line Moen – og stilte spørsmål ved hvorfor hun måtte bekoste oppryddingen all den tid hun ikke var ansvarlig for forurensningen. «Det er du som eier av eiendommen som bærer risikoen» svarte Moen surt. Kari ble satt ut av bryskheten til saksbehandleren. Da Kari av ren nysgjerrighet søkte på navnet hennes på internett fant hun ut at Line Moen var svært aktiv i sosiale medier. I en rekke innlegg ga hun uttrykk for sterk motstand mot kapitalisme. Kari Wang bet seg spesielt merke i ett innlegg hvor Moen hadde omtalt eiendomsutviklere som «griske folk av verste sort som stenger vanlige folk ute av boligmarkedet.»

Kari Wang påklaget vedtaket. I klagen hevdet hun prinsipalt at vedtaket var ugyldig ettersom forurensningsmyndighetene ikke hadde hjemmel til å pålegge henne krav om opprydding. Bestemmelsen i forurensningsloven § 7 er så vag med hensyn til hvem som er ansvarlig at den strider med det krav til klarhet som følger av legalitetsprinsippet. Subsidiært hevdet hun at vedtaket var ugyldig grunnet inhabilitet hos saksbehandler Line Moen. Det var på det rene at hennes digitale aktivisme mot kapitalisme generelt, og eiendomsutviklere spesielt, hadde farget denne avgjørelsen.

Departementet opprettholdt vedtaket og saken ble deretter brakt inn for domstolene.

Saken var en sterk påkjenning for Kari Wang, så vel økonomisk som psykisk. Mens saken verserte i domstolene ble hun mer og mer utmattet, og hun klarte ikke lenger drifte sitt eiendomsselskap. Hun ble sykmeldt og stadig mer deprimert. I løpet av de neste månedene kom hun seg nærmest ikke ut av sengen, og flere ganger måtte hun legges inn på en psykiatrisk klinikk. Kari mottok først sykepenger og deretter arbeidsavklaringspenger fra NAV. Etter flere utredninger hos lege og psykolog ble det klart at hun ikke lenger kunne sørge for sitt livsopphold gjennom arbeid, og hun gikk over på uføretrygd. Kari Wang slet etter hvert med å få endene til å møtes, og søkte om sosialstønad fra Storevik kommune. Søkningen ble innvilget med hjemmel i lov 18. desember nr. 131 om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsforvaltningen § 18. Det var på det rene at vilkårene var oppfylt. Saksbehandler Lars Holm reagerte imidlertid på at Kari Wang bodde i en luksuriøs bolig. I vedtaket ble det derfor fastsatt følgende klausul:

«Som vilkår for stønaden, og med hjemmel i sosialtjenesteloven § 20, pålegges stønadmottaker å selge sin bolig for slik å redusere sine boutgifter.»

Kari Wang ble forbannet. Hun påklagde vedtaket og hevdet NAV ikke hadde hjemmel til å sette et slikt vilkår og at vilkåret derfor måtte regnes som ugyldig. Kari fikk ikke medhold i klagen, og hun gikk nok en gang til søksmål mot myndighetene. Kommunen hevdet på sin side at det var hjemmel til å sette et slikt vilkår. Subsidiært hevdet den at dersom vilkåret måtte regnes som ugyldig, bortfalt vedtaket.

Drøft og ta stilling til de spørsmål oppgaven reiser.

***

Oslo, 09.05.2019

Alf Petter Høgberg
Faglig eksamensleder

